

צוות העולם הזה ליווה את הזמר אותו ואת המעריצות שהגיעו

נחשבים מלכים. הם מביטים על הבנות שכוזות בעיניים גאות ואלו מחזירות להן מבטים מתחננים. בשעה 8 ו-20 עורכים השוטרים התייעצות. התברר שאדם ניסה להגיע לגן ונאלץ לנוס הרחק משם בשל התנפלות המעריצים. השוטרים שוקי לים לבטל את ההופעה. הרר בן-שלוש יפהפיה בת 15, שכאה במיוחד מנהריה, שומעת ומסרבת להאמין. "לא!" היא ממלמלת. "זה לא יכול להיות". כשהיא נרגעת מעט, היא מספרת. "הייתי כבר בשבע הופעות, אני מגיעה להופעות באוטו בוסים. בכל הופעה אני נותנת לאדם בובה במתנה. יש לו כבר אוסף-כובות ממני."

"היום באתי עם אמא שלי. גם היא אוהבת אותי, אבל עכשיו איברתי אותה בבלגאן. החלום שלי זה להיות איתו יום שלם. כל הזמן אני מרמינת את זה. כשאני רואה אותו בטלוויזיה, אני בוכה, לא יכולה להתאפק. בהופעות אני מתעלפת. אני מקווה שהיום אחזיק מעמד ולא אתעלף." מאיה דניאלוב, נערה שחרחורת ומתולתלת בת 16, עומדת צמודה לגדר. האלפים מאחוריה מוחצים אותה, אבל היא מקבלת את הייסורים באהבה. החלום הכי גדול שלי זה להתנשק אתו, שרק ינשק אותי. אני עומדת כאן מ-4 אחרי-צהריים כדי שאוכל לראות אותו מקרוב. אני מתה עליו, חושבת עליו כל היום וכל הלילה. זה מפריע לי בלימודים, כי אני לא מסוגלת להתרכז. כל הזמן רואה אותו מול העיניים."

הדודה והכלב

חלום של אנה בת ה-15, שכאה בשימלה לבנה הרוקה לגופה, צנועה פחות מנשיקה. "אני מתה לשכב איתו" היא מכריזה בטיבעיות. מכל עבר קריאות הסכמה: "גם אני, גם אני" "אתם רואים", היא פולטת בכוח על התמיהה שלנו, "כולן רוצות. מי לא רוצה?" ויש לה גם טעמים טובים למה דווקא איתו: "הוא יפה, הוא חתיך". מקהלה ענקית של עשרות נערות סביבה ממשיכה: "נהדר, מקסים, סקסי, קול נפלא!" עינת קלטובסקי, ג'גנית בת 14: "מה דעתי על אלה שאומרים שאין לו קול יפה?" — היא מתקשה להאמין

הבאלגן גובר והשוטרים נכנסים ללחץ. אחד השוטרים, עופר זיכרוני, אומר: "אני המום. פעם הראשונה שאני רואה היסטריה כזאת. זה משהו ענק, אם נראה שאנו לא משתלטים, ניאלץ להפסיק את ההופעה." וכל זה, עוד לפני שאדם הגיע.

הגדרות המפרידות בין הבימה לקהל מאיימות להתמוטט, והשוטרים עסוקים בסילוק המעריצים שהסתננו אל מאחורי הקלעים. המילחמה נראית אבודה מראש. מסלקים עשרה, ומייד נכנסים כפליים. "אל תסלק אותי, אני מתחננת!" בוכה ילדה בת 15 לשוטר שנאלץ לסלק אותה.

קשה להתקרב למעריצות ולדבר איתן. כל מי שחשוד כמקורב לאדם, זוכה לצרחות מהרישות-איוניים "אדם! אדם!" הנערות הרגועות יותר רק תופסות אותו חזק ואומרות: "אתה מכיר אותו? אתה יכול לסדר לי פגישה איתו?"

ברגעים הללו נערי המישמר האורחי, השומרים על הגדרות,

"לגעת בו,

לנישק אותי,

מ את נערות בגיל העשרה, לגור פן חולצות הדוקות המבליטות ניי צנים ראשונים של שרירים, צבועות כי איפור שנמרח ביד בלתי-מיומנת על הפנים, מחוקות בידהן מצלמות, וריי פרחים, מתנות ומיכתבים. הן עומרות ליד הגדר, צופות, רחוקות, צורחות, נוכות ומורטות את שיערן. נערים בני אותו הגיל מקפצים וצורחים במלוא גרונם. מי אומר שרק נערות יכולות להיות היסטריות. מולן עומרים עשרות שוטרים חסרי אונים לנוכח הלחץ וההיסטריה. המקום: גן ציבורי בקריית-מוצקין. האירוע: הופעה של הזמר אדם. "יהיה קשה לראיין את אדם אחרי הופעה", הזהיר יום לפני כן אמרגנו, שלמה צה. "יש בלאגן בהופעות, ובקושי רב מחלצים אותו מהבימה."

החלטנו לבחור בקריית-מוצקין, עיר לא גדולה, בהנחה ששם הלחץ יהיה קטן מהרגיל. התברר. בקריית-מוצקין מתגוררים 30 אלף איש. בהופעה בגן הצטופפו 25 אלף. ההופעה היתה אמורה להתחיל בשעה 8 בערב, אבל כבר בשעות-הצהריים המוקדמות התחילו להגיע בנייהנוער כדי לתפוס מקום טוב, כמה שיותר קרוב לבימה, כמה שיותר קרוב לאליל.

בשעות הערב, בעוד ההמונים כבר מצטופפים בקריית-מוצקין, יצא מתל אביב המיניבוס של צוות-המופע. הוא אסף את הנגנים ונסע לכיוון חיפה. "אדם לא יגיע היום איתנו", הודיע צניקה שופט, מנהל המופע, "הוא יגיע במכונית עם מיקי (מנהלו האישי). האווירה ברכב שונה בתכלית מזו ששררה מאוחר יותר על הבימה. שקט ועייפות, כמעט ולא מדברים. הנגנים מנמנמים."

קשה להכיר בחבורה העייפה והרדומה הו שהם להקת-נגנים צעירה ותוססת. היום בכוכר היתה לנו הופעה, אתמול גמרנו הופעה ב-2 בלילה, ומחר אנחנו צריכים לנסוע להופיע באילת, מסביר אחד המנמנמים, "אנחנו גמורים!"

במהלך הנסיעה אין מדברים על הי הופעה הקרובה. הנגנים אפילו אינם יודעים היכן היא תשקיים, במקום פתוח או באולם. "אנחנו נוסעים. מה שיהיה — יהיה", אומר אחד מהם.

מתחילים להתעורר רק כשמתק רבים לקריית-מוצקין. המוני בני-אדם צועדים לכיוון הגן שבו תיערך ההופעה. הנהג, שאינו מכיר את הדרך, מחליט לנסוע בעיקבות האנשים. "ריח הבימה עולה כאפי", מתברר עופר כהן, נגן-הגיטרה. כשמגיעים לפאתי-הגן, הרכב נאלץ לעצור. מאות בני-נוער, הבטוחים שאדם נמצא במיניבוס, חוסמים את דרכו. "אדם, רוצים את

אדם" הם צועקים ומטפסים על המיניבוס. הנהג, החושש לריכבו, מתרגז. שוטרים מקומיים מנסים לפלס לרכב את הדרך לבימה. "אדם לא פה", מנסים להסביר לבנייהנוער, אבל זה לא עוזר. הדפיקות על המכונית הולכות וגוברות. "אנחנו מהלהקה של חווה אלברשטיין", מנסה אחד הנגנים. הרכב מתקדם בקצב הליכה איטי עד שמגיע לבימה, שהיא בעצם גג של מקלט.

"אני מתחננת"

ב שעה 8 אדם עדיין לא הגיע. הי מעריצות הרבות מתחננות לפני כל מי שנמצא מאחורי הקלעים שיכניסו אותן, "בבקשה תכניסו אותי", אומרת ליאת כוהנדה בת ה-14 בככי קורע-לב. היא מנגנת את הדמעות שעל פניה במיטפחת ציבעונית הקשורה לידה, מיטפחת שהיא הסמל המיסחרי של אדם. ראשה-עיריה שימחה מילר עולה לבימה להשמיע את ברכתו. הוא אינו מצליח לדבר. "אדם, אדם" הוא אומר כשהוא יורד, וממשיך בריפלומוטיות: "אבל אם כלייך הרבה כאן אוהבים אותנו, כנראה שהוא טוב."

לנישק אותי!